

CRVENA JE ZA SEĆANJE
Lori Ferija Stolarc

Biblioteka:
Čarolija

CRVENA JE ZA SEĆANJE

Lori Ferija Stolarc

Naziv originala:

Red is for remembrance - LAURIE FARIA STOLARZ

Naziv knjige:

CRVENA JE ZA SEĆANJE – LORI FERIJJA STOLARC

Copyright © 2010 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Copyright © 2005 by Laurie Stolarz

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik:

Nenad Perišić

Prevod:

Irina Vujičić

Lektura i korektura:

Jelena Stošić

Prelom i korice:

Pintor Project

Za izdavača:

Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:

ID Leo commerce, Beograd

Plasman:

ID Leo commerce, Beograd

Mihajla Bandura 36

011/375-2625

011/375-2626

011/375-2627

063/507-334

E-mail:

nesaperisic@gmail.com

info@leo.rs

www.leo.rs

Štampa:

Tercija - Bor

Tiraž:

1000

ISBN 978-86-7950-085-4

U sećanje na moju baku
En M. Anderson (1911–1981)

Priznanja

Veliko hvala Lori Zajses, prijateljici i kritičarki, koja je bila stalni izvor podrške. Ove knjige ne bi bile ni izbliza takvo zadovoljstvo pisati – ili čitati – da me ti nisi bodrila, poglavlje po poglavlje.

Posebno sam zahvalna svom suprugu Edu, koji je pročitao svaku reč svih mojih knjiga, koji je uvek tu da me ohrabri, podrži i nasmeje kad god mi je to potrebno.

Izuzetno se zahvaljujem Megan Etvud, koja je, četiri knjige kasnije, više nego sjajan urednik – pre bi se moglo reći – sjajan prijatelj.

Hvala mom bratu Marku što je obilazio knjižare i proveravao da li imaju moje knjige, kao i što je ostavljao primerke u trpezarijama na svom radnom mestu.

Hvala izvrsnim Luelin urednicama Rebeki Cins i Rijanon Ros na strpljenju, kritičkim predlozima i pažljivom obraćanju pažnje na detalje – ova knjiga ne bi bila ista bez njih.

Hvala svim prijateljima i članovima porodice koji me i dalje bodre i podstiču – vi znate ko ste.

Veoma, veoma sam zahvalna obožavaocima koji mi pružaju podršku tako što kupuju i preporučuju moje knjige, šalju mi mejlove, pišu pisma podrške i zahvalnosti i dolaze na moja okupljanja. Sve mi to izuzetno znači.

Na kraju, veliku zahvalnost dugujem svom najvećem obožavaocu, svojoj majci, koja je, kako smo starije i bolje, postala potpuno nezamenjiv prijatelj i izvor podrške.

Džejkob se možda utopio te noći,
Ali ja sam ta koja pluta kao mrtvac.

—SB

(iz rukopisa seanse sa njenim psihijatrom)

Stejsi

Hoću da idem kući.

Dok se Amber i ja raspakujemo, Džejni, naša nova cimerka, brblja kako se njena roze neće slagati s mojom crvenom i kako je Amberinoj paleti boja u stvari mesto u nekoj zasebnoj sobi.

Šta ću ovde?

„Je l' ti se sviđa?“, pita me Džejni. Govori o svojoj posteljini. Roze je boje, nalik na šećernu vunu, sa belim spiralama. Ima i poster sa oblacima i oblim srcem s velikim krilima leptira.

„Sviđa mi se“, kažem bezizražajno, okrećući joj leđa.

„Ne obraćaj pažnju na Stejsi“, kaže Amber našoj veseloj drugarici. „Bilo joj je teško proteklih nekoliko meseci“.

„I tebi?“, pita Džejni, stežući svog roze plišanog medveda. „Ako ti je bilo kao meni tokom prošlog polugodišta, onda zaslužuješ stiker“, iz ranca izvadi stikere s nasmejanim vočkama i zalepi mi veselu lubenicu na šaku. Zalepi i sebi jedan, ali odabere nasmejani kivi.

„Ovaj... Je l' ti dobro?“, pita je Amber.

„Neko je ljubomorán“, kaže Džejni raspevanim glasom. „Dooobro, evo i tebi jedan“, krene da zalepi razdragano grožđe na Amberin obraz, ali je Amber zaustavi.

„Osim ako nije natopljen onim što si *ti* očigledno popila“, kaže Amber.

Džejnino pegavo lice se namršti. Krene da skloni pramenove kestenjaste kose iza uha, možda iz nervoze, ali joj je kosa prekratka. Umesto toga, samo popravi tanku traku boje breskve koja joj ide preko temena.

„Šali se“, kažem Džejni trudeći se da budem fina.

„Ne baš“, promrmlja Amber.

Ko joj kaže! Amber je brucoš, ali još uvek nosi *Hello Kitty* kutiju za ručak umesto tašne, još uvek nosi kosu podignutu u gomilu repića i još uvek povremeno nosi odeću Superžene.

U ovom momentu, ušuškava Spajdermena na naduvavanje u prirodnoj veličini. Poljubi ga u obraz, i onda se smesti pored njega.

„Šta ti sve to znači?“, pita Džejni.

„Malo se mazimo pre večere“, objasni Amber. „Ništa nije bolje nego malo cmok-cmok pre sendviča“.

„Molim?“

„Pre sam spavala sa Supermenom“, nastavi Amber, „ali bila sam preveliki zalogaj za njega. Pukao je prošlog leta. Je l' da da je grozno kad se to desi?“

Džejni se izbeči i Amber nastavi da je sablažnjava, šapućući Spajdermenu na uho, liznuvši mu obraz. „Ko je sada ljubomoran?“, zarezži Amber.

Skoro da se nasmejem na to. Amber se trudila da me nasmeje protekla četiri i po meseca, ali nisam sigurna ni da umem više. Ponekad raširim usta da pokušam, ali samo želim da vrisnem – da jaučem na sav glas. Ništa mi više nije smešno. Ništa mi ne deluje čak ni zanimljivo. Zašto sam onda uopšte došla ovde? Kako mogu i da pomislim da studiram teme kao što su filozofija i društvene nauke kada mi one više ne deluju realno?

„Imaš li *pravog* dečka?“, pita Džejni.

„Samo Spajdija“, kaže Amber. „Poslednji tip koji nije bio na naduvavanje zvao se Pi Džej, i sve je to bilo smaranje – nema izazova, kapiraš. Dečko me je non-stop zivkao, pisao mi slatke ljubavne pesmice, hteo stalno da bude sa mnom, da me prati na časove...“

„Zvuči baš lepo“.

„To je bio pakao“, objasni Amber. „Mislim, bar me otkači nekoliko puta“.

„A ti?“, pita Džejni okrećući se ka meni.

Slegnem ramenima.

„Mojne da je pitaš za dečka“, šapne joj Amber. „To je bolna tačka“.

„Oh, izvini“, kaže Džejni.

Ponovo slegnem ramenima i otvorim bočnu pregradu kofera. Pogledam u bočicu pilula koje su mi prepisane, za koje je doktorka rekla da će mi „pomoći da se smirim“.

„Jesi li dobro?“, pita me Amber. „Hoćeš da odemo do restorana na špagete? Možda podgrejane makarone sa sirom?“

Odmahnem glavom i uzmem bočicu. „Idite vas dve. Ostaću ovde da malo prilegnem. Nisam baš naročito gladna“.

„Sigurna si?“, Amber suzi oči.

„Hajde, Stejsi“, uskoči Džejni. „Neće biti isto ako prve noći ne večeraš s nama, svojim cimerkama. To je kao neko nepisano pravilo brucoša – cimeri moraju zajedno da jedu prve večeri“.

„U pravu je“, kaže Amber.

„Osim toga“, nastavi Džejni, „mogu da vam ispričam o svom prvom semestru i kako su me smestili u sobu sa jednom psiho-got ribom“.

„Ti u sobi s got ribom“, kaže Amber. „E *to* moram da čujem“.

Obrišem vlagu iz očiju i trudim se da izgledam zainteresovano, nadajući se da će Džejnina brbljivost skrenuti Amber pažnju s mene.

„Pazite se“, kaže Džejni. „Zove se Sejdž i još uvek živi na ovom spratu. Ona ti je jedna psih-got devojka koja se bavi svakakvim vradžbinama. Na primer, prošlog semestra, odmah nakon ispita, uhapšena je zato što je noću provalila na groblje i pokušala da opljačka grob“.

„Kako da ga opljačka?“, pita Amber.

Džejni slegne ramenima i napravi grimasu: „Da maznete... Stvarčice vezane za smrt... Znaš“.

„To očigledno nije istina“, kažem zanemariivši na trenutak bočicu pilula.

„Jeste. Priča se da je pokušavala da prikupi neke istrulele fragmente za svoje čini. Ukrala je i neko cveće“.

Zakolutam očima koliko mi sve to zvuči besmisleno, koliko se ponovo osećam kao da sam u srednjoj školi.

„Nekoliko nedelja posle toga“, nastavi Džejni, „neki brucoš joj se rugao što nosi venac od belog luka oko vrata kao amajliju. Kažu da ga je omađijala i da je od toga poludeo. Bio je sav izgubljen zbog toga“.

„Možda mu je na mozak uticalo nešto jače od belog luka“, predloži Amber.

„Sumnjam. Stvarno je bio fin dečko“.

„Tako i zvuči“, kažem nešto tišim glasom.

„Kako to misliš?“

„Mislim da ništa od toga što pričaš nema nikakve veze s pravom *vikom* – više zvuči kao hokus-pokus gluposti koje se mogu naći u pričama i jeftinim filmovima. I glupim glasi-
nama kao što je ova“.

„A šta ti znaš o tome? Nisi bila čak ni prisutna“.

„Očigledno znam o viki više od tebe“.

„Baš me briga“, kaže Džejni kolutajući očima. „I ne želim da znam o njoj. Zato sam i tražila da me smeste u sobu s nekim drugim, još prvog dana. Nažalost, morala sam da čekam ceo semestar. Nadam se da će ovaj semestar mnogo bolje proći“.

„Čoveče, da znaš šta te čeka“, kaže Amber trljajući šake.

„Kako to misliš?“, Džejni isprati Amberin pogled i pogleda ka mom noćnom stočiću – ka kristalnom kamenu koji stoji na njemu, patrljku bele sveće i mojoj činiji s laticama lavande.

„Hoćeš ti da joj kažeš?“, Amber izvije obrve gore-dole.

„Šta?“, pita Džejni. „Je l' poznajete Sejdž?“

„Idem malo da prilegnem“, ponovo im kažem ignorišući razgovor.

Amber mi nešto promrmlja, ali ne slušam je.

„Idite vas dve“, kažem.

„Ne teraj me da idem sama“, Amber me prekorno pogleda, pokazujući ka našoj hiperveseloj cimerki.

„Nećeš biti sama, lujko!“, kaže Džejni, večito vesela. „Ja idem s tobom“.

„Baš tako“, kaže Amber i pogleda me. „Molim te? Stvarno ne bi trebalo da budeš sama“.

„Dobro sam – zaista“.

Ili ću bar biti.

„Donećemo ti nešto ukusno“, kaže mi Džejni.

„Idemo u restoran“, namršti se Amber, „za koji ne važi reč *ukusno*“.

Još osmeha. Još klimanja glavom. Sve dok najzad ne odu.

Prospem nekoliko zelenih i crnih kapsula na dlan – librijum, sudeći po etiketi na bočici. Progutam ih, iako su mi usta suva, i legnem u krevet, nadajući se da će brzo početi da deluju.